

Full diocesà

5 de juny del 2016

p4 – Càritas presenta la seva memòria anual

p5 – Pelegrinatge diocesà a Terra Santa

Perdonar les injúries per amor a Déu

Hem arribat al cor de la misericòrdia en el nostre tracte amb els altres. La misericòrdia és un carrer de doble sentit. Si volem rebre la misericòrdia de Déu, llavors hem de ser misericordiosos i perdonar els qui han fet mal, sovint persones properes.

En el Parenostre diem cada dia: «Perdoneu les nostres culpes així com nosaltres perdonem els nostres deutors...» L'Evangeli, si no costa, no és Evangeli. Perdonar el qui ens ha ofès no és gens fàcil. Tanmateix, aquesta obra de misericòrdia es troba al centre del missatge de Jesús.

Quan Crist convida a perdonar els qui ens han fet el mal, la seva intenció no és la de promoure la injustícia, convidant-nos a suportar passivament el mal que ens facin. Al que convida és a alliberar el cor de l'odi i del rancor. Davant la injustícia que patim tenim dues opcions: o guardem rancors o perdonem de debò. Qui odia viu trist, traumatitzat, insatisfet; qui perdona viu en pau, és lliure...

I cal que perdonem per amor a Déu, i amb l'amor de Déu. La força per a perdonar i per a alliberar-nos del ressentiment prové, en darrer terme, de l'Esperit Sant. L'única manera de resoldre alguns nusos del nostre cor és involucrant-hi l'únic que ens pot guarir de veritat, encara que costi.

«Tots quedaren esglaiats i glorificaven Déu»

Diumenge X de durant l'Any / Cicle C

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquells dies, el fill d'una dona, mestressa de casa, es posà malalt, i la malaltia s'agreujà tant que el noi expirà. La dona digué a Elies: “¿Per què et ficabes amb mi, home de Déu? Veig que has vingut a casa meva per fer presents a déu les meves culpes i fer morir el meu fill”. Ell li digué: “Dóna-me'l”. Elies el prengué dels braços de la mare, el pujà a l'habitació de dalt, on ell vivia, el posà al seu llit i cridà al Senyor: “Senyor, Déu meu, ¿fins a la viuda que m'acull, li feu aquest mal de fer morir el seu fill?”. Després s'estirà tres vegades sobre el noi i cridà al Senyor: “Senyor, Déu meu: feu, si us plau, que l'ànima d'aquest noi torni dintre d'ell”. El Senyor escoltà el crit d'Elies: l'ànima del noi tornà dintre d'ell, i recobrà la vida. Elies el prengué, el dugué de l'habitació de dalt a la planta baixa de la casa, el donà a la seva mare i li digué: “Mira, el teu fill és viu”. La dona digué a Elies: “Ara sé de cert que ets un home de Déu i que són del Senyor les paraules que anuncies”.

(17,17-24)

Salm responsorial

Amb quin goig us exalço, Senyor!
(Salm 29)

Lectura del llibre dels Gàlates

Germans, vull que ho sapiguen: la Bona Nova que us vaig anunciar no ve dels homes, perquè no l'he rebuda de cap home ni l'he apresada de ningú: l'he rebuda per una revelació de Jesucrist. Ja heu sentit parlar del meu comportament en el judaisme: amb quina fúria jo perseguia l'Església de Déu i l'atropellava; sobrepassava dins el judaisme molts compatriotes de la meua edat, ja que era molt més zelós de les tradicions dels meus pares. Però Déu m'havia escollit des de les entranyes de la mare i m'havia cridat per la seva gràcia. Quan a ell, doncs, li semblà bé, em revelà el seu Fill, perquè jo l'anuncies als qui no són jueus. Tot seguit, sense haver consultat cap home de carn i sang, sense haver pujat a Jerusalem, a trobar els qui ja eren apòstols abans que jo, me'n vaig anar a l'Àràbia, i d'allà vaig tornar a Damasc. Només tres anys més tard vaig pujar a Jerusalem per conèixer Quefes, i vaig passar quinze dies amb ell. Dels altres apòstols no en vaig veure cap, fora de Jaume, el germà del Senyor.

(1,11-19)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps Jesús se n'anà a un poblet anomenat Naïn. L'acompanyaven els deixebles i molta gent. Quan s'acostaven a l'entrada del poble es trobà que duïen a enterrar un mort, fill únic d'una mare viuda. Molta gent del poble acompanyava la mare. Així que el Senyor la veié, se'n compadí i li digué: “No ploris”. El Senyor s'acostà al fèretre i li posà la mà al damunt. Els qui el portaven s'aturaren, i ell digué: “Jove, aixeca't”. El mort es posà assegut i començà a parlar. I el Senyor el donà a la seva mare. Tots quedaren esglaiats i glorificaven Déu. La gent deia: “Ha aparegut entre nosaltres un gran profeta”. Deien també: “Déu ha visitat el seu poble”. Per tot el país dels jueus i per tota la rodalia s'escampà aquesta anomenada de Jesús.

(7,11-17)

«Però Déu m'havia escollit des de les entranyes de la mare i m'havia cridat per la seva gràcia»

Trobada a Naïm

Josep Molist i Rifà, prev.

Acabada i coronada la cinquantena pasqual amb les festes de la Trinitat i Corpus, des d'ara fins a l'inici del temps d'Advent el calendari litúrgic es referia a aquests diumenges que comprenen tot el temps d'estiu com els diumenges després de Pentecostès.

En aquest període en què el color litúrgic és el verd, reprenem la lectura contínua de l'evangeli segons Lluc. D'alguna manera, anem caminant amb Jesús pels paratges de Palestina. Avui a Naïm o Naïn, un llogaret a dues hores a peu de Natzaret. Jesús i el seu seguici troben la comitiva d'enterrament d'un noi et jove, fill d'una mare vídua. Podem imaginar la situació: la mare desconsolada, els qui portaven el fèretre, els parents, les ploraneres, fins i tot un grup de músics —tal com era costum—, en processó cap al país dels morts. El narrador fa notar que Jesús es commou interiorment. I a continuació fa el miracle. Li diu: «Aixeca 't», i lliura el fill a la seva mare. El mateix gest que Elies havia fet amb la vídua de Sarepta, la història que hem escoltat en la primera lectura.

L'evangelista ens fa comprendre que Jesús dona la vida divina als qui humanament i espiritualment han mort. I Jesús pot donar la vida perquè és el *Kýrios* (el Senyor). No és casual que sigui en ocasió d'aquest miracle que sant Lluc anomeni per primera vegada Jesús amb la terme *Kýrios*. En la traducció de la Bíblia hebrea a la llengua grega que es va fer a la ciutat d'Alexandria d'Egipte —el lloc on hi havia hagut la gran biblioteca de l'antiguitat—, que era el text que sant Lluc coneixia, el nom de Déu (Jahvè) fou traduït per la paraula *Kýrios*. Per això, aquesta paraula en el Nou Testament és una professió de fe, i a l'inici de la missa una pregària litúrgica.

La imatge

Paolo Veronese. Kunsthistorisches Museum (Viena, Àustria)

La resurrecció del jove de Naïn (1570).

Jesús es compadí de la mare del jove que duïen a enterrar. Mogut per la compassió, li digué: «No plores», i al noi: «Jove, aixeca't.» Ell és portador de vida i de consol.

Avui, que tantes vides joves són destruïdes per la violència i per les drogues i tantes mares els ploren, compadim-nos del nostre món oferint, en quant puguem, vida digna al jovent i consol a qui el necessiti. Ara també, Déu vol visitar el seu poble.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

6 dilluns

—Sant Norbert, arquebisbe (1080-1134)
—Beat Josep M. Peris Polo, prevere i màrtir (1889-1936)
—Sant Marcel·lí Champagnat, fundador Germans Maristes (1789-1840)
1 Reis 17,1-6 / Salm 120 / Mateu 5,1-12

7 dimarts

—Sant Pere de Còrdova, màrtir (*851)
—Sant Robert, abat (*1159)
1 Reis 17,7-16 / Salm 4 / Mateu 5,13-16

8 dimecres

—Sant Heracli, bisbe (s.VI)
1 Reis 18,20-39 / Salm 15 /
Mateu 5,17-19

9 dijous

—Sants Prim i Felicià, màrtirs (*286)
—Santa Diana, verge (*1236)
1 Reis 18,41-46 / Salm 64 /
Mateu 5,20-26

10 divendres

—Santa Margarida, reina (1045-1093)
1 Reis 19,9a.11-16 / Salm 26 /
Mateu 5,27-32

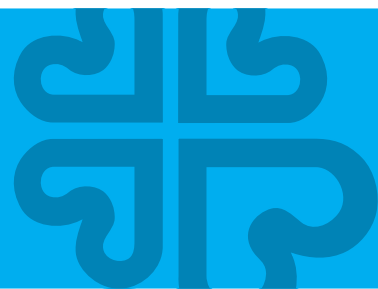
11 dissabte

—Sant Bernabé, apòstol (s.I)
—Santa Maria Rosa Molas, verge (1815-1876)
Fets 11,21b-26;13,1-3 / Salm 97 /
Mateu 5,33-37

12 diumenge XI de durant l'any / Cicle C

—Sant Joan de Sahagun (1430-1479)
—Sant Onofre, monjo (s.IV)
2 Samuel 12,7-10.13 / Salm 31 /
Gàlatas 2,16.19-21 / Lluc 7,36-8,3

Compte solidari 100x1

Càritas diocesana de Vic

4.377 persones ateses per Càritas diocesana durant el 2015

El nombre de persones ateses durant l'any 2015 ha estat de 4.377, una mica inferior a l'any passat. (4.750 persones), segons informa la memòria anual. El 53% de les persones són dones i el 47% són homes. La pobresa continua tenint rostre femení.

Respecte a la procedència de les persones, es va confirmar la tendència iniciada des dels darrers anys, en què augmenten les persones autòctones. Les persones d'origen estranger representen un 63%.

Si tenim en compte l'edat de les persones ateses, continuen en augment les persones compreses entre les franges d'edat de 25 a 44 anys (45%), seguides de les persones majors de 45 anys (31%).

Peculiaritats i novetats

- Les cronificació de les situacions de vulnerabilitat empitjora el benestar i condicions de vida de les persones.
- La pobresa continua afectant els nuclis familiars, d'una ma-

- nera especial els infants que en pateixen les conseqüències.
- Es consoliden i augmenten els espais d'acolliment parroquial.
- Neix, en algunes Càritas parroquials, l'acompanyament a la inserció sociolaboral.
- Augmenten les accions formatives de promoció a la persona.
- Arran de l'anàlisi de la realitat, s'han repensat algunes accions amb enfocaments més promocionals i comunitaris.
- Continua incorporant-se un perfil de persona voluntària jove.
- El treball col·laboratiu de Càritas amb les entitats, institucions i empreses és cada vegada més notable.

Mn. Jordi Castellet defensa la tesi doctoral

El dia 26 de maig va tenir lloc a la Facultat de Teologia de Catalunya, la defensa de la tesi doctoral de Mn. Jordi Castellet i Sala, prevere del bisbat de Vic, que porta per títol «Esperit, ànima i cos: antropologia primera triàdica seguint Michel Fromaget».

Va presidir el tribunal el Dr. Joan Planellas, que era també el director de la tesi, ja que el qui s'havia encarregat inicialment del doctorand, el P. Cebrià Pifarré, va morir. Els dos professors censors foren Xavier Morlans, docent de Teologia Fonamental, i Peio Sánchez, d'Antropologia Teològica.

El nou doctor va ser acompanyat per un bon grup de feligresos de diverses parròquies en les quals ha servit com a prevere. També els vicaris general i episcopal de la diòcesi de Vic, així com alguns companys preveres, van ser-hi presents.

Pelegrinatge diocesà a Terra Santa en l'Any de la Misericòrdia

Del 3 al 10 de novembre, inscripcions fins al juliol

Del 3 al 10 de novembre tindrà lloc un complet i intens pelegrinatge per la terra de Jesús.

A Galilea visitarem escenaris de la seva vida pública, com Natzaret, Canà (renovació del compromís matrimonial), Tiberíades, Cafarnaüm, el Tabor i molt més. Baixant per la vall del Jordà (renovació de les promeses del baptisme), arribarem a Judea, on coneixerem ciutats bíbliques com Jericó, Betània i Betlem, per a finalment ascendir a la ciutat santa de Jerusalem, on recordarem la Passió i Resurrecció del Senyor. Farem el viacrucis i l'hora santa.

També hi haurà la celebració de l'eucaristia a la basílica de l'Anunciació de Natzaret, a la muntanya de les Benaurances, a la basílica de la Transfiguració al Tabor, a la basílica

de la Nativitat a Betlem, a la capella del Cenacle i a la basílica del Sant Sepulcre a Jerusalem.

Amb un preu aproximat de 1.500 euros, tot hi està inclòs: avió Barcelona – Tel Aviv – Barcelona vol directe companyia El Al + bus i guies locals + pensió completa + visites i celebracions + assegurança + totes les propines + llibretguia + trasllats a l'aeroport, etc.

Més informació i reserves a Ruth Travel (carrer València, 247), Barcelona, telèfon 93.467.32.44 i c/e info@ruthtravel.es. Podeu sol·licitar programa complet i full d'inscripció. Places limitades, assignades per rigorós ordre d'inscripció. El temps límit d'inscripció és el 29 de juliol o fins a l'exhauriment de les places.

Any Sant de la Misericòrdia: guanya el Jubileu a la Catedral de Vic

Horari diari de confessions: matí de 10 a 12, tarda de 5 a 7.

↓
in

Vaticano, 8 aprile 2016

Caro fratello:
invocando la protezione della Santa
famiglia di Nazareth, sono lieto di inviarti la
mia Esortazione "Amoris laetitia" per il bene di tutte
le famiglie e di tutte le persone, giovani e au-

Acompanyar, destriar i integrar la fragilitat en què viuen les famílies

Amoris laetitia - Síntesi de Ràdio Vaticana (i V)

El capítol vuitè constitueix una invitació a la misericòrdia i al discerniment pastoral en situacions que no responen plenament a allò que el Senyor proposa. El Papa que escriu usa tres verbs molt importants: acompanyar, destriar i integrar, que són fonamentals per a afrontar situacions de fragilitat, complexes o irregulars. El Sant Pare presenta la necessària gradualitat en la pastoral, la importància del discerniment, les normes i circumstàncies atenuants en el discerniment pastoral i la lògica de la misericòrdia pastoral.

El capítol vuitè és molt delicat. Per a llegir-lo s'ha de recordar que, sovint, la tasca de l'Església és semblant a la d'un hospital de campanya. Aquí el Pontífex assumeix el que ha estat fruit de les reflexions del Sínode sobre temàtiques controvertides. Es confirma què és el matrimoni cristià i s'agrega que les altres formes d'unió contradueixen radicalment aquest ideal, però algunes el realitzen almenys de manera parcial. L'Església, per tant, no deixa de valorar els elements constructius en aquelles situacions que no corresponen encara o ja no corresponen més al seu ensenyament sobre el matrimoni.

La integració dels divorciats

En relació al discerniment sobre les situacions irregulars, el papa Francesc observa que s'han d'evitar els judicis que no tenen en compte la complexitat de les diverses situacions,

i és necessari estar atents a la manera en què les persones viuen i sofreixen a causa de la seva condició. I continua: es tracta d'integrar tothom, ajudar cadascú a trobar la seva pròpia manera de participar en la comunitat eclesial, perquè se senti objecte d'una misericòrdia immerescuda, incondicional i gratuïta. I afegeix que els divorciats en nova unió, per exemple, poden trobar-se en situacions molt diferents, que no han de ser catalogades en afirmacions massa rígides sense deixar lloc a un adequat discerniment personal i pastoral.

En aquesta línia, acollint les observacions de molts Pares sinodals, el Papa afirma que els batejats que s'han divorciat i s'han tornat a casar civilment han de ser integrats en la comunitat cristiana en les diverses formes possibles, evitant qualsevol ocasió d'escàndol. La seva participació pot expressar-se en diferents serveis eclesials. Ells no solament no han de sentir-se excomunicats, sinó que poden viure i madurar com a membres vius de l'Església. Aquesta integració és també necessària per a la cura i l'educació cristiana dels seus fills, que han de ser considerats els més importants.

L'atenció a la situació concreta

Més en general, el Sant Pare fa una afirmació extremament important per a comprendre l'orientació i el sentit de l'exhortació: si es té en compte la innombrable diversitat de situacions concretes pot comprendre's que no hauria d'es-

perar-se del Sínode o d'aquesta exhortació una nova normativa general de tipus canònic, aplicable a tots els casos. Cal un nou alè vers un responsable discerniment personal i pastoral dels casos particulars, que hauria de reconèixer que, ja que el grau de responsabilitat no és igual en tots els casos, les conseqüències o efectes d'una norma no necessàriament han de ser sempre les mateixes. El papa Francesc desenvolupa de manera profunda les exigències i característiques del camí d'acompanyament i discerniment en diàleg profund entre fidels i pastors. Per això crida a la reflexió de l'Església sobre els condicionaments i circumstàncies atenuants pel que fa a la imputabilitat i la responsabilitat de les accions i, recolzant-se en sant Tomàs d'Aquino, afirma que les normes generals presenten un bé que mai no s'ha de desatendre ni descurar, però en la seva formulació no poden abastar absolutament totes les situacions particulars. Al mateix temps, cal dir que, precisament per aquesta raó, allò que forma part d'un discerniment pràctic davant

una situació particular no pot ser elevat a la categoria d'una norma.

En l'última secció del capítol, Francesc, per evitar equívocs, reafirma amb força que comprendre les situacions excepcionals mai no implica ocultar la llum de l'ideal més ple ni proposar menys que el que Jesús ofereix a l'ésser humà. Avui, més important que una pastoral dels fracassos, és l'esforç pastoral per consolidar els matrimonis i així prevenir les ruptures.

L'espiritualitat familiar

El novè capítol està dedicat a l'espiritualitat conjugal i familiar, feta de milers de gestos reals i concrets. Amb claredat es diu que els qui tenen profunds desitjos espirituals no han pas de sentir que la família els allunya del creixement en la vida de l'Esperit, sinó que és un camí que el Senyor utilitza per a portar-los als cims de la unió mística. Els moments de goig, el descans o la festa, i àdhuc la sexualitat, s'experimenten com una participació en la vida plena de la Resurrecció.

La Dita

«Qui tot ho vol,
tot ho perd»

Sebastià Codina, prev.

Una rata escanyolida va entrar justet per les reixes d'una gàbia d'un ocellàs. Es va afartar. En voler sortir no va poder: massa panxa... Fou atrapada *in albis*.

N'hi ha que no en tenen mai prou. La mar, com més té, més brama. Als insaciables no els vaga ni de pair. El més i més fa tornar escarransit... Es corsequen d'enveja. L'ambició és una mala companya. La felicitat consisteix a acontentar-nos amb el que tenim. L'ambició provoca la infelicitat total. N'hi ha que s'acontenten amb el que tenen i s'ho passen millor que els qui tenen molt i no en tenen mai prou. Els ànecs són feliços amb la bassa de l'hort. Mai no han ambicionat el mar Mediterrani. Tenir molt i viure miserablement és deplorable. Hi ha rics que no saben viure per por de fer-se pobres. Diuen que un avar, un cop mort, quan li prenen la mida, va arronsar les cames perquè la caixa no fos tan cara.

Glossa

Donar beure a qui té set

Romà Casanova, bisbe de Vic

La segona obra de misericòrdia corporal ens porta a les paraules de Jesús: *Tenia set i em donàreu beure* (Mt 25,35). L'aigua és essencial per a tota persona humana. Els qui vivim en països en els quals l'aigua potable és abundosa, tant per al consum humà com per a les necessitats d'higiene, tenim el perill de no donar importància a aquesta necessitat primordial. El papa Francesc, en l'encíclica *Laudato si'*, ens recorda: «L'accés a l'aigua potable i segura és un dret humà bàsic, fonamental i universal, perquè determina la sobrevivència de les persones i, per tant és condició per a l'exercici dels altres drets humans. Aquest món té un greu deute social amb els pobres que no tenen accés a l'aigua potable, perquè això és negar-los el dret a la vida radicat en la seva dignitat inalineable» (30). Una sola dada esfeïdora: en els països en vies de desenvolupament més de 2.200 milions de persones, la majoria infants, moren cada any a causa de malalties associades a la falta d'accés a l'aigua potable, sanejament inadequat i insalubritat.

Hi ha també una paraula de Jesús en l'evangeli referida a un altre tipus de set: *Si algú té set, que vingui a mi* (Jn 7,37). No podem oblidar la set espiritual present en el nostre cor. El cor de l'home no s'associa amb els mers béns materials.

En una cultura en la qual predomina el materialisme i el racionalisme, molts cors experimenten la buidor i la set profunda. És ben estrany de veure com sorgeixen espiritualitats inspirades en concepcions orientals o en espiritualismes que sols cerquen experiències subjectives o grupals que van robant la llibertat. La proposta de Jesús és ben clara: ell no convida a res més que al trobament amb ell. És la relació amb l'altre, amb aquell que és el Tu, amb majúscula, el que pot sadollar el cor de tota persona.

I una tercera set que hem d'associar i que ens pot sorprendre. És el mateix Jesús qui, des de la creu, ens diu: *Tinc set* (Jn 19,28). I, per a una millor comprensió d'aquesta set, unes paraules de santa Teresa de Lisieux: «Vet aquí tot el que Jesús reclama de nosaltres, ell no té pas necessitat de les nostres obres, sinó solament del nostre amor... Ell tenia set... però dient: *Tinc set*, era l'amor de la seva pobra criatura que el Creador de l'univers reclamava. Ell té set d'amor... Ah! Ho sento més que mai. Jesús està trasbalsat. Ell no troba més que ingrats i indiferents entre els deixebles del món i, entre els seus deixebles, aï!, troba pocs cors que es lliurin a ell sense reserva, que compreguin tota la tendresa del seu Amor infinit» (Manuscrit B, 1v^o).

